

From Darkness to Light # 2
Een boeddha in de knop.
1 maart 1985.

Geliefde Osho,

Hoe bent u als kind er in geslaagd uw eigen helderheid te bewaren, zonder u te laten intimideren door de grote mensen om u heen? Waar haalde u die moed vandaan?

Onschuld is moed en helderheid tegelijk.

Je hoeft niet moedig te zijn als je onschuldig bent. Het is evenmin nodig om helder te zijn, want niets is helderder, meer kristalhelder dan onschuld. Dus de hele vraag komt hierop neer: hoe kun je je eigen onschuld bewaren?

Onschuld is niet iets wat je kunt bereiken. Het is niet iets wat kan worden aangeleerd. Het is niet zoiets als een talent: schilderen, muziek maken, gedichten schrijven, beeldhouwen. Daar lijkt het niet op. Het is meer zoiets als ademen, iets waar je mee geboren bent.

Onschuld is ieders aard. Iedereen wordt onschuldig geboren. Hoe zou het anders kunnen? De geboorte betekent dat je de wereld bent binnengetrepen als een *tabula rasa*, een onbeschreven blad. Je hebt alleen een toekomst, geen verleden. Dat is de betekenis van onschuld.

Probeer dus eerst alle betekenissen van onschuld te begrijpen. De eerste betekenis is: geen verleden, enkel toekomst. Je komt als een onschuldige toeschouwer op de wereld. Iedereen wordt op dezelfde manier geboren, met dezelfde kwaliteit bewustzijn. De vraag is: hoe ik erin geslaagd ben dat niemand mijn onschuld, mijn helderheid kon bederven; waar haalde ik die moed vandaan? Hoe kreeg ik het voor elkaar niet vernederd te worden door de volwassenen en hun wereld?

Ik heb niets gedaan, dus er is geen kwestie van hoe. Het gebeurde gewoon, dus ik kan het mezelf ook niet als verdienste aanrekenen.

Misschien gebeurt het wel met iedereen, alleen jij raakt in andere dingen geïnteresseerd. Jij begint een handeltje met de wereld van de volwassenen. Zij kunnen je een heleboel dingen geven, jij kunt maar één ding geven en dat is je integriteit, je zelfrespect. Jij hebt niet veel, je hebt maar één ding – het maakt niet uit hoe je het noemt: onschuld, intelligentie, authenticiteit. Jij hebt maar één ding. En natuurlijk is het kind vreselijk geïnteresseerd in alles wat het om zich heen ziet! Het wil voortdurend iets hebben, dan dit, dan dat; dat is typisch menselijk. Als je naar een klein kind kijkt, zelfs naar een pasgeboren baby, dan kun je zien, dat hij begint te graaien, zijn handjes proberen iets vast te pakken. Zijn reis is begonnen.....

Hij zal zichzelf onderweg verliezen, want je kunt in deze wereld niets krijgen zonder er een prijs voor te betalen. En het arme kind kan niet begrijpen dat wat hij geeft zo waardevol is dat, als de hele wereld aan één kant zou staan en zijn integriteit aan de andere, zijn integriteit nog steeds zwaarder zou wegen en meer waarde zou hebben! Het kind kan dit op geen enkele manier weten. Dit is het probleem, want wat het heeft, hééft het gewoon. Het vind het vanzelfsprekend.

Je vraagt me hoe ik erin geslaagd ben mijn onschuld en mijn helderheid te bewaren. Ik heb niets gedaan, heel eenvoudig, vanaf het allereerste begin... ik was een eenzaam kind, omdat ik werd grootgebracht door mijn grootouders van moeders kant; ik was niet bij mijn vader en moeder.

Die twee oude mensen waren alleen en zij wilden een kind dat de vreugde zou zijn van hun laatste levensjaren. Dus stemden mijn vader en moeder toe, ik was hun oudste kind, de eerstgeborene; ik werd erheen gestuurd.

Ik kan mij geen enkele band met mijn vaders familie herinneren tijdens de vroege jaren van mijn jeugd. Met die twee oude mannen – mijn grootvader en zijn oude bediende, die werkelijk een prachtmens was, en mijn oude grootmoeder... die drie mensen. En de afstand was zo groot... ik was echt helemaal alleen. Ze waren geen gezelschap, konden geen gezelschap zijn. Ze deden hun uiterste best om zo vriendelijk mogelijk tegen me te zijn, maar het was gewoon niet mogelijk. Ik was op mezelf aangewezen. Ik kon niets tegen hen zeggen. Ik had niemand anders, want mijn familie was de rijkste van dat dorpje en het was zo'n klein dorpje – niet meer dan tweehonderd inwoners in totaal – en zo arm, dat mijn grootouders mij niet met de andere kinderen uit het dorp lieten spelen. Ze waren vies en natuurlijk halve bedelaars. Dus kon ik op geen enkele manier vriendjes hebben. Dat had groten gevolgen. Ik ben in mijn hele leven nooit een vriend geweest en ik heb nooit iemand als vriend gekend. Ja, ik had kennissen.

In die eerste, vroege jaren was ik zo eenzaam, dat ik ervan begon te genieten; en het is echt heerlijk! Dus het was geen vloek voor me, het bleek een zegen te zijn! Ik begon ervan te genieten en ik begon te voelen dat ik genoeg had aan mezelf; ik was van niemand afhankelijk.

Ik ben nooit geïnteresseerd geweest in spelletjes om de eenvoudige reden dat er vanaf mijn vroege jeugd niets te spelen viel, er was niemand om mee te spelen. Ik kan mezelf nog steeds zien in de allereerste jaren, gewoon zitten te zitten!

Ons huis stond op een prachtige plek, pal aan een meer. Zo ver het oog reikte, het meer... en het was zo prachtig en zo stil. Alleen heel af en toe zag je een rij witte kraanvogels vliegen of hoorde je hun liefdeskreet en werd de vrede verstoord; voor de rest was het precies de goede plek voor meditatie. En als zij de vrede verstoorde – de liefdeskreet van een vogel.... Na die roep was de stilte dieper, werd ze nog dieper.

Het meer was vol lotusbloemen en ik zat er vaak urenlang zo innig tevreden, alsof de wereld er niet toe deed: de lotusbloemen, de witte kraanvogels, de stilte....

En mijn grootouders waren zich sterk bewust van één ding, namelijk dat ik genoot van mijn alleen zijn. Ze zagen keer op keer, dat ik geen enkel verlangen had om naar het dorp te gaan om iemand te ontmoeten of om met iemand te praten. Zelfs als zij wilden praten, was mijn antwoord ja of nee, ik was ook niet geïnteresseerd in praten. Zo werden zij zich ervan bewust dat ik genoot van mijn alleenzijn, en het was hun heilige plicht om mij niet te storen!

Het komt wel voor met kinderen, dat je tegen ze zegt: 'Wees stil, je vader zit te denken, je opa slaapt! Wees rustig, zit stil.' In mijn jeugd ging het precies andersom. Ik kan niet zeggen hoe of waarom; maar het gebeurde gewoon. Daarom zei ik: het gebeurde gewoon – en het is geen verdienste van mijn kant.

Die drie oude mensen zaten elkaar voortdurend tekens te geven: 'Stoor hem niet.... Hij zit zo te genieten!' En zij begonnen van mijn stilte te houden.

Stilte heeft haar eigen vibratie; ze is besmettelijk, vooral de stilte van een kind. Een stilte, die niet geforceerd wordt, die niet ontstaat omdat je zegt: 'Je krijgt een pak slaag als je vervelend bent of lawaai maakt!' Nee dat is geen stilte. Dat zal niet die vreugdevolle vibratie creëren waar ik het over heb: als een kind stil is uit zichzelf, en zomaar geniet, zonder speciale reden voor zijn geluksgevoel; dat veroorzaakt enorme rimpelingen naar alle kanten.

In een betere wereld zal ieder gezin van zijn kinderen leren. Jullie hebben zo'n haast om ze iets te leren. Niemand schijnt iets van hen te leren en zij kunnen jou veel leren. En jullie hebben hen niets te leren.

Alleen maar omdat jij ouder en machtiger bent, begin je hen aan jou gelijk te maken zonder er ooit over na te denken wat jij bent, wat jij hebt bereikt of hoe het met jouw innerlijke wereld gesteld is. Je bent een arme drommel; en dat wil je ook voor je kinderen?

Maar niemand denkt na; anders zouden de mensen veel leren van kleine kinderen. Kinderen brengen zoveel met zich meer uit die andere wereld: ze zijn immers net gearriveerd. Ze dragen nog steeds de stilte van de baarmoeder met zich mee, de stilte van het bestaan zelf.

Dus het was gewoon een samenloop van omstandigheden, dat ik zeven jaar ongestoord werd gelaten....niemand die me aan m'n hoofd zeurde, of me voorbereidde op de zakenwereld, de politiek of de diplomatie. Mijn grootouders vonden het belangrijker om me zo natuurlijk mogelijk te laten zijn – vooral m'n grootmoeder. Zij is een van de oorzaken – die kleine dingen beïnvloeden alle leefpatronen – zij is er mede de oorzaak van dat ik alle vrouwen respecteer.

Zij was een eenvoudige vrouw, zonder opleiding, maar enorm gevoelig. Zij legde mijn grootvader en de bediende uit: 'We hebben allemaal een leven gehad, dat nergens toe geleid heeft. We zijn nog net zo leeg als altijd en de dood nadert.' Ze stond erop: 'Laten we dit kind niet beïnvloeden. Wat voor invloed kunnen wij....? Wij kunnen er alleen voor zorgen dat hij net als wij wordt en wij zijn niets. Geef hem de kans zichzelf te zijn.' Ik ben die oude vrouw ontzettend dankbaar.

Mijn grootvader maakte zich steeds meer zorgen dat hij vroeg of laat verantwoordelijk gesteld zou worden: 'Ze zullen zeggen: "We hebben ons kind bij jou achtergelaten en je hebt hem niets geleerd!"'

Mijn grootmoeder stond zelfs niet toe.... Er was namelijk één man in het dorp die me tenminste de beginselen van taal, rekenen en een beetje aardrijkskunde kon leren. Hij had vier klassen doorlopen de eerste vier van wat in India de lagere school heette. Maar hij was de meest geleerde man in die plaats. Mijn grootvader probeerde het echt: 'Hij kan hem les komen geven. Dan zal hij tenminste het alfabet kennen en een beetje rekenen, zodat ze, als hij naar zijn ouders teruggaat, niet zullen zeggen dat we gewoon zeven jaar totaal verspild hebben. Maar mijn grootmoeder zei: 'Jij kent het alfabet, nou én? Jij kunt rekenen, nou én? Jij hebt een beetje geld verdiend; wil je soms dat hij ook een beetje geld verdient en leeft net zoals jij?'

Dat was genoeg om die oude man het zwijgen op te leggen. Wat kon hij doen? Het was moeilijk voor hem want hij had geen tegenargumenten en hij wist dat hij verantwoordelijk werd gesteld en niet zij, want mijn vader zou hem vragen: 'Wat heb je gedaan?'

En dat zou feitelijk ook gebeurd zijn, maar gelukkig stierf hij voordat mijn vader iets kon vragen. Maar mijn vader zei voortdurend: 'Die oude man is verantwoordelijk, hij heeft het kind verwend.' Maar nu was ik sterk genoeg en ik heb hem duidelijk gemaakt: 'Zeg tegen mij nooit iets negatiefs over de vader van mijn moeder. Hij heeft mij ervoor behoed, dat ik door jou werd verwend – daar ben je eigenlijk boos om. Maar je hebt nog meer kinderen - verwen die maar.'

Hij had nog meer kinderen en er bleven er ook steeds meer komen. Ik plaagde hem vaak: 'Maak alsjeblieft nog een kind erbij, dan hebben we een dozijn! Elf kinderen? De mensen vragen: "Hoeveel kinderen hebben jullie?" Elf lijkt niet zo'n goed getal; een dozijn maakt meer indruk.'

Jaren later zei ik vaak tegen hem: 'Je blijft al je kinderen maar verwennen; ik ben wild en ik wil wild blijven.'

Wat jullie als helderheid zien is niets anders dan wildheid. Op de een of anderen manier wist ik uit de greep van de beschaving te blijven. En toen ik eenmaal sterk genoeg was..... Daarom dringen mensen er zo op aan: 'Zorg, dat je zo snel mogelijk vat krijgt op het kind, verspil geen tijd, want hoe eerder je vat op het kind krijgt, hoe gemakkelijker het is. Als het kind eenmaal sterk genoeg is, zal het moeilijk zijn om het naar jou wensen te kneden.'

Het leven kent periodes van zeven jaar. Tegen het zevende jaar is een kind echt sterk; nu kun je niets meer doen. Nu weet hij waar hij heen wil, wat hij doen wil. Hij kan argumenteren. Hij kan zien wat goed en fout is. En zijn helderheid bereikt het hoogtepunt als hij zeven is. Als je zijn eerste jaren niet verstoort is hij op z'n zevende kristalhelder over alles en zal hij z'n hele leven leiden zonder schuldgevoelens.

Ik heb zonder gevoelens van schuld geleefd. Ik heb geprobeerd om ze te vinden: heb ik ooit iets verkeerd gedaan? Niet dat mensen vonden dat ik alleen maar goede diengen deed, daar gaat het niet om; ik vond nooit dat ik iets verkeerd gedaan had. Laat de hele wereld maar denken, dat het verkeerd was; ik heb de absolute zekerheid dat het goed was – ik heb juist gehandeld.

Het is dus geen kwestie van spijt hebben over het verleden. En als je geen spijt hoeft te hebben over het verleden, dan ben je ervan bevrijd. Het verleden houdt je gevangen als een inktvis, omdat je blijft voelen: 'dat had ik niet moeten doen', of 'dat zou ik doen en ik heb het niet gedaan....' Al die dingen blijven je achteruit trekken.

Ik zie niets achter me, geen verleden. Als ik iets over mijn verleden zeg, is het eenvoudigweg de herinnering van een feit, zonder dat het een psychologische betrokkenheid inhoudt. Ik vertel het jullie alsof ik het over iemand anders heb. Het is gewoon een feit; het heeft niets te maken met mijn persoonlijke betrokkenheid. Het had evengoed iemand anders kunnen overkomen, het had evengoed met iemand anders kunnen gebeuren.

Dus onthoud goed dat een feitelijke herinnering geen slaaf van je maakt. Een psychologische herinnering doet dat wel. En een psychologische herinnering wordt gevormd doordat je denkt of geconditioneerd werd te denken dat iets fout was en toch deed je het. Daardoor ontstaat een wond, een psychologische wond.